

V

(Adviezen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Hogere voorziening ingesteld op 10 februari 2012 door Noscira, SA tegen de beschikking van het Gerecht (Zevende kamer) van 28 november 2011 in zaak T-307/11, Noscira, SA/Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak C-69/12 P)

(2012/C 389/03)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Noscira, SA (vertegenwoordiger: A. Sirimarco, advocate)

Andere partij in de procedure: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

Bij beschikking van 21 september 2012 heeft het Hof van Justitie (Zevende kamer) de hogere voorziening niet-ontvankelijk verklaard.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto (Portugal) op 18 september 2012 — Portgás — Sociedade de Produção e Distribuição de Gás, SA/Ministério do Ambiente, do Ordenamento do Território e do Desenvolvimento Regional

(Zaak C-425/12)

(2012/C 389/04)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Portgás — Sociedade de Produção e Distribuição de Gás, SA

Verwerende partij: Ministério do Ambiente, do Ordenamento do Território e do Desenvolvimento Regional

Prejudiciële vraag

Dienen artikel 4, lid 1, van richtlijn 93/38/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 14 juni 1993, artikel 14, lid 1, sub c-i, van deze richtlijn, zoals gewijzigd bij richtlijn 98/4/EG⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998, alsook de overige bepalingen van deze richtlijnen of de algemene beginselen van gemeenschapsrecht aldus te worden uitgelegd dat zij voor particuliere concessiehouders van openbare diensten [met name een dienst als bedoeld in artikel 2, lid 1, sub b, van genoemde richtlijn 93/38/EEG] verplichtingen doen ontstaan, hoewel de Portugese Staat deze richtlijn niet in nationaal recht heeft omgezet maar zich bij wege van een aan haar ministeries toerekenbare handeling tegenover die particuliere concessiehouder op een schending van deze verplichtingen zou kunnen beroepen?

⁽¹⁾ Richtlijn 93/38/EEG van de Raad van 14 juni 1993 houdende coördinatie van de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie (PB L 199, blz. 84).

⁽²⁾ PB L 101, blz. 1

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Hamburg (Duitsland) op 2 oktober 2012 — Karin Gawelczyk/Generali Lebensversicherung AG

(Zaak C-439/12)

(2012/C 389/05)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Hamburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Karin Gawelczyk

Verwerende partij: Generali Lebensversicherung AG

Prejudiciële vraag

Moet artikel 15, lid 1, eerste zin, van de Tweede richtlijn (90/619/EEG) van de Raad van 8 november 1990 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf, tot vaststelling van de bepalingen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het vrij verrichten van diensten en houdende wijziging van richtlijn 79/267/EEG (Tweede richtlijn levensverzekering) ⁽¹⁾, geleet op het bepaalde in artikel 31, lid 1, van richtlijn 92/96/EEG van [de Raad van] 10 november 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf en tot wijziging van de richtlijnen 79/267/EEG en 90/619/EEG (Derde richtlijn levensverzekering) ⁽²⁾ in die zin worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een regeling — zoals §5 bis, lid 2, vierde zin, VVG [Versicherungsvertragsgesetz] [Duitse wet op de verzekeringsovereenkomst], zoals gewijzigd bij het Dritte Gesetz zur Durchführung versicherungsrechtlicher Richtlinien des Rates der Europäischen Gemeinschaften vom 21. Juli 1994 (Drittes Durchführungsgesetz/EWG zum VAG [Versicherungsaufsichtsgesetz] [Duitse Derde wet van 21 juli 1994 tot uitvoering van verzekeringrechtelijke richtlijnen van de Raad van de Europese Gemeenschappen (Derde uitvoeringswet/EEG — VAG)], krachtens welke een opzeggings- of herroepingsrecht uiterlijk een jaar na de eerste premiebetaling vervalt, zelfs wanneer de verzekeringnemer niet over het opzeggings- of herroepingsrecht is geïnformeerd?

⁽¹⁾ PB L 330, blz. 50.

⁽²⁾ PB L 360, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht Hamburg (Duitsland) op 3 oktober 2012 — Metropol Spielstätten Unternehmersgesellschaft (met beperkte aansprakelijkheid)/Finanzamt Hamburg-Bergedorf

(Zaak C-440/12)

(2012/C 389/06)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Finanzgericht Hamburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Metropol Spielstätten Unternehmersgesellschaft (met beperkte aansprakelijkheid)

Verwerende partij: Finanzamt Hamburg-Bergedorf

Prejudiciële vragen

1) Moet artikel 401 (juncto artikel 135, lid 1, sub i) van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ⁽¹⁾, aldus worden uitgelegd dat belasting over de toegevoegde waarde (btw) en een nationale bijzondere belasting op kansspelen slechts alternatief en niet cumulatief mogen worden geheven?

2) Enkel indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

Indien krachtens nationale bepalingen zowel btw over kansspelen als een bijzondere belasting op kansspelen wordt geheven, mag dan de btw niet worden geheven of de bijzondere belasting, of bepaalt het nationale recht welke van beide belastingen niet mag worden geheven?

3) Moeten artikel 1, lid 2, eerste zin, en artikel 73, van richtlijn 2006/112 aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale bepaling of praktijk op grond waarvan voor de exploitatie van speelautomaten waarmee geld kan worden gewonnen de kasinhoud („elektronisch getelde kas”) van de automaat na afloop van een bepaalde periode als maatstaf van heffing wordt gehanteerd?

4) Enkel indien de derde vraag bevestigend wordt beantwoord:

Hoe moet de maatstaf van heffing anders worden vastgesteld?

5) Moeten artikel 1, lid 2, eerste zin, en artikel 73, van richtlijn 2006/112 aldus worden uitgelegd dat de heffing van btw vereist dat de ondernemer de btw op de dienstontvanger kan afwentelen? Wat moet in voorkomend geval onder afwentelbaarheid worden verstaan? Moet daarvoor in het bijzonder rechtens de mogelijkheid bestaan om een evenredig hogere prijs voor het goed of de dienst te vragen?

6) Enkel indien het in antwoord op de vijfde vraag rechtens mogelijk moet zijn een hogere prijs te vragen:

Moeten artikel 1, lid 2, eerste zin, en artikel 73, van richtlijn 2006/112 aldus worden uitgelegd dat bepalingen die de tegenprestatie voor aan btw onderworpen goederen of diensten beperken — om in overeenstemming met het Unierecht te zijn — zo moeten worden toegepast dat de vastgestelde tegenprestatie niet inclusief maar exclusief btw is bedoeld, ook wanneer die nationale bepalingen dat niet uitdrukkelijk bepalen?